

Teza: niedopuszczalny środek odwoławczy

Wniesienie niedopuszczalnego środka odwoławczego nie wywołuje żadnych skutków procesowych.

WO-31/18

POSTANOWIENIE

z dnia 13 kwietnia 2018 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Krzysztof Górecki

Sędziowie: SWSD Joanna Maruszevska

SWSD Michał Łukasik /sprawozdawca/

Protokolant: Aneta Stefańska

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2018 r. r. na posiedzeniu niejawnym zażalenia z dnia 6 marca 2017 r. J. R. na zarządzenie z dnia 2 listopada 2017 r. Przewodniczącego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Gdańsku odmawiającego przyjęcia zażalenia sygn. akt D-15/2017

postanawia:

1. pozostawić zażalenie bez rozpoznania;
2. kosztami postępowania poniesionymi przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 8 listopada 2013 r. Sąd Najwyższy Izba Cywilna na podstawie art. 3986 § 4 w związku z art. 424¹² kpc zawiadomił OIRP w Gdańsku, że postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2103 r. w sprawie o sygn. akt (...) wniesiona przez radcę prawnego, W. M., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (...) w (...) została odrzucona z powodu niespełnienia wymagań określonych w art. 424 5 pkt 4 i 5 kpc.

W związku z treścią zawiadomienia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku 31 marca 2014 r. wszczęła dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych. Następnie 16 kwietnia 2014 r. wezwała radcę prawnego W. M. celem złożenia wyjaśnień w charakterze świadka, co miało miejsce 30 kwietnia 2014 roku, w trakcie którego postawiła zarzut bezpodstawności sygnalizacji. Ponadto pismem datowanym na dzień 12 maja 2014 r. złożyła pisemne wyjaśnienia w sprawie załączając treść skargi wraz treścią postanowienia Sądu Najwyższego z dnia(...) sygn. akt (...).

Ponadto Zastępca Rzecznika pismem 15 maja 2014 r. wezwał J. R. celem przesłuchania w sprawie w charakterze świadka.

Z racji złego stanu zdrowia uprawdopodobnionego kserokopiami świadek wniosła o słuchanie jej w ramach pomocy prawnej w Niemczech w B., wskazała także adres do korespondencji w Niemczech. W odrębnym piśmie zaadresowanym do OIRP w Gdańsku Rzecznika Dyscyplinarnego wystąpiła o zasądzenie od W. M. łącznie kwoty 62.000 zł.

Pismem z dnia 30 maja 2015 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Gdańsku zwrócił wniosek o zasadzenie odszkodowania wskazując na jego niedopuszczalność oraz poinformował o braku podstaw prawnych do przesłuchania na terenie Niemiec w ramach pomocy prawnej.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. 25 czerwca 2015 r. wydał postanowienie o przedstawieniu radcy prawnemu W. M. zarzutu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 1 art. 4 ust. 1 i art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, wezwał do zgłoszenia się celem złożenia wyjaśnień w charakterze Obwinionego, które odbyło się 28 lipca 2015 r.

Postanowieniem z dnia 30 października 2015 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w (...) postanowieniem umorzył postępowanie z uwagi na uznanie czynu za przypadek mniejszej wagi.

Na powyższe postanowienie wpłynęło 28 grudnia 2015 r. zażalenie podpisane przez J. R. i J. W., które po rozpoznaniu na posiedzeniu postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2016 r. Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Gdańsku zostało uchylone.

Zastępca Rzecznika pismem 25 listopada 2016 r. wezwał J. R. do stawienia 13 grudnia 2016 r. celem przesłuchania w sprawie w charakterze świadka pod rygorem pominięcia zeznań świadka.

Postanowieniem z 30 stycznia 2017 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku postanowieniem umorzył postępowanie oraz skierował wniosek do Dziekana OIRP w Gdańsku o udzielenie ostrzeżenia radcy prawnemu W. M..

Na powyższe postanowienie wpłynęło 6 marca 2017 r., podpisane przez J. R., J. W. i U. R. zażalenie które po rozpoznaniu na posiedzeniu postanowieniem z dnia 29 maja 2017 r. Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Gdańsku nie zostało uwzględnione. W uzasadnieniu postanowienia zawarto informację o zyskaniu przez to postanowienie przymiotu ostateczności oraz tego, że nie służy od niego żaden środek odwoławczy.

Po tym rozstrzygnięciu opatrzone data 2 października 2017 r. wpłynęło do OIRP w Gdańsku pismo zatytułowane (...) podpisane przez J. R., J. W. i U.

R., które kwestionowało rozstrzygnięcie OSD w Gdańsku z dnia 25 września 2017 r. w przedmiocie utrzymania w mocy postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Gdańsku z dnia 30 stycznia 2017 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie W. M..

W jego treści zaskarżają postanowienie w całości zarzucając jemu nieważność z ex lege, ex tunc jako wydane przez organ wyłączony oraz jako wydane przez organ nie mający ustawowej delegacji do jego wydania. Wnieśli także o rozpoznanie wniosku pokrzywdzonych o wyłączenie od orzekania, a także zarządzenie o uchyleniu w całości zaskarżonego postanowienia jako wydanego przez jednostkę wyłączoną z mocy prawa.

Zarządzeniem z dnia 2 listopada 2017 r. Przewodniczący OSD przy OIRP w Gdańsku po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym postanowił odmówić przyjęcia zażalenia. W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, że zgodnie z treścią art. 429 § 1 kpk w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych od orzeczeń Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego jako sądu odwoławczego nie przysługuje środek odwoławczy.

Na powyższe zarządzenie, z powołaniem na art. art. 429 ust. 2 kpk wpłynęło zażalenie podpisane przez J. R., J. W. i U. R..

W zarzutach zaskarżyli zarządzenie w całości jako oczywiście bezzasadne zarzucając jemu nieważność z ex lege, ex tunc jako wydane przez organ wyłączony oraz jako wydane przez organ nie mający ustawowej delegacji do jego wydania.

Pokrzywdzeni wnieśli do Rzecznika Dyscyplinarnego okręgu apelacji Miasta S. W. o rozpoznanie wniosku pokrzywdzonych o wyłączenie od orzekania, a także zarządzenie o uchyleniu w całości zaskarżonego postanowienia

jako wydanego przez jednostkę wyłączoną z mocy prawa, oraz o stwierdzenie wydania zaskarżonego zarządzenia w czynnie 271.1. k. p. wobec potwierdzenia nie prawdy co do braku możliwości wniesienia środka zaskarżenia, czym działano celowo na szkodę skarżących.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie ustalił i zważył, co następuje.

Wniesienie zażalenie jest niedopuszczalne.

Wyjaśniając motywy rozstrzygnięcia należy stwierdzić, że zagadnienie właściwości rzeczowej sądów dyscyplinarnych reguluje art. 70 ust. 1a ustawy o radcach prawnych. Zgodnie z nim, okręgowy sąd dyscyplinarny okręgowej izby radców prawnych rozpoznaje wszystkie sprawy jako sąd pierwszej instancji, z wyjątkiem spraw określonych w art. 66 ust. 3 oraz rozpoznawania odwołania od postanowienia rzecznika dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego lub o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego. Tak więc, z przywołanego przepisu wynika wprost, że okręgowy sąd dyscyplinarny okręgowej izby radców prawnych powołany jest do rozpoznania odwołania od postanowienia rzecznika dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego lub o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego i działa w tym zakresie jako sąd drugiej instancji, jako sąd odwoławczy. Dla uznania danego sądu za odwoławczy przesądzające jest to, czy w konkretnym układzie procesowym występował on w roli instancji odwoławczej. Jeśli w takim charakterze procedował, to bez wątpienia powinien być traktowany jako dyscyplinarny sąd odwoławczy. Argumentem wspierającym przedstawione zapatrywanie niech będzie podkreślanie od dawna w judykaturze i doktrynie, że wtedy gdy sąd rozpoznaje zażalenie na określoną decyzję prokuratora, występuje on w charakterze "sądu odwoławczego" (pkt 3 tezy uchwały składu 7 sędziów SN z 26 czerwca 1970 r., VI KZP 17/70, OSNKW rok 1970, z. 9, poz. 100; post. SN z 12 marca 1986 r., IV KZ 44/86, OSNKW rok 1987, z. 3-4, poz. 32).

W rozpatrywanej sprawie postanowienie z 30 stycznia 2017 r. Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku, na mocy którego umorzył postępowanie oraz skierował wniosek do Dziekana OIRP w Gdańsku o udzielenie ostrzeżenia radcy prawnemu W. M. było wydane w pierwszej instancji.

Z kolei zażalenie z dnia 6 marca 2017 r., podpisane przez J. R., J. W. i U. R. było rozpoznawane na posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w G., który wydając postanowienie występował w roli drugiej instancji.

Jest zasadą wynikająca z art. 426 § 1 kpk, że postępowanie jest dwuinstancyjne i na postanowienie drugoinstancyjne nie przysługuje zażalenie, zatem miał zatem rację OSD w Gdańsku pouczając o braku możliwości zaskarżenia tego rozstrzygnięcia.

Osobną kwestią jest to, czy przewodniczący OSD w Gdańsku prawidłowo postąpił wydając - z powołaniem się na treść art. 429 kpk - zarządzenie o odmowie przyjęcia zażalenia. Przewodniczący OSD przy OIRP w Gdańsku po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym wydał zarządzenie w przedmiocie odmowy przyjęcia zażalenia z powołaniem się na treść art. 429 kpk dotyczącego wszak uprawnienia prezesa (tu odpowiednio przewodniczącego) sądu pierwszej instancji, gdy tymczasem występuje właśnie jako przewodniczący drugiej instancji.

Zdaniem składu orzekającego pomocne jest w tej sprawie postanowienie Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 16 listopada 2016 r., który rozpatrując sprawę o sygn. akt VI KZ 8/16 sformułował następującą tezę”:

„Wniesienie niedopuszczalnego środka odwoławczego, nie wywołuje w istocie żadnych skutków procesowych, a w każdym razie nie obliguje do wydawania zaskarżalnego zarządzenia w trybie art. 429 § 1 KPK. W takiej sytuacji za wystarczające uznać należy poprzestanie na zarządzeniu administracyjno - porządkowym i załączeniu pisma do akt z poinformowaniem adresata, lub zwrócenie pisma.”

To rozstrzygnięcie jest kontynuacją dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego t. j. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 22 marca 2000 r., V KZ 23/00, OSNKW 5 - 6/2000, poz. 52; z dnia 19 lipca 1994 r., II KO 52/94, OSNKW 9 - 10/1994, poz. 62; z dnia 24 lutego 2010 r. r. III KZ 18/10.

Rozpoznając zatem sprawę, sąd odwoławczy w takiej sytuacji pozostawia zażalenie bez rozpoznania jak uczyniono to w sentencji: postanowienia Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 16 listopada 2016 r. o sygn. akt VI KZ 8/16; postanowienia Sądu Najwyższego - (...) z dnia 19 września 2016 r. o sygn. akt II KZ 32/16; postanowienia Sądu Najwyższego - (...) z dnia 24 lutego 2010 r. o sygn. akt III KZ 18/10.

W tym stanie rzeczy postanowiono jak w sentencji.